

ЗЕМЯТА ПЪЕ

— Недей назадъ да се обръщашъ,
ще паднешъ въ нѣкоя бразда;
два вола — ангели могъщи
ще води твоята ржка!

И татко дава ми синджира,
азъ тръгвамъ въ цвѣтното поле
и чувамъ весело да свири
сърдцето ми като щурче.

Следъ менъ упжтватъ се браздитѣ
като поведени стада,
пръстѣта ме милва по петитѣ
съ дѣха на свежата бразда.

Разлива се изъ тишината
звѣнѣтъ на хиляди пчели.
Азъ дишамъ, диша и земята
подъ мене съ буйнали гърди.

— Ори! Обръщай равнинитѣ! —
Въ дѣха ѝ тая речъ звучи.
— Ще бждатъ по-прекрасни днитѣ,
когато трудишъ се и ти!

Върви и звѣнкитѣ звѣники
да звѣнкатъ въ бисерния день!
Но кой тъй весело ме вика
и свири съ музика край менъ!

И тая пѣсень, що извира,
сърдцето майчински люлѣй,
то вслушва се и въ мигъ разбира,
че въ утрото земята пѣй.

Богданъ Овесянинъ